

عنوان مقاله:

نشانه های جمع گرایی در غزل سعدی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 19، شماره 37 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

زهره احمدی پور اناری - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان، کرمان، ایران.

خلاصه مقاله:

مضامین عاشقانه غزل، اغلب مربوط به عاشق و معشوق است و به ندرت مضامینی درباره رقیب دیده می شود. مهم ترین مضامین غزل عاشقانه، توصیف عشق، احوال عاشق، وصف معشوق خوب رو و ممانعت ها و آزارهای رقیب است، اما در غزل های عاشقانه، خبری از مردم نیست یا حضورشان بسیار نادر است. در غزل سعدی مضامینی مشاهده می شود که در آن مردم حضور دارند، اما این مضامین در غزل دیگر شاعران، به ندرت دیده می شود. یکی از پرسش های مهم در بررسی شعر این است که چرا یک مضمون در شعر سخنوری کاربرد فراوان یافته است و علت آن در کدام یک از مقوله های زبانی، روانی، اجتماعی، فرهنگی و غیر آن باید جست و جو شود؟ در این تحقیق با روش تحلیلی-توصیفی، برخی از مضامین و معانی غزل سعدی، بررسی می گردد تا معلوم گردد که دیدگاه جمع گرایی سعدی، در آفرینش برخی مضامین مؤثر بوده است. بررسی غزل های سعدی نشان داد که مضمون های متعدّد درباره اقوام، عوام، خویشان، همسایگان، ساریان و ورود و حضور معشوق در کوی و برزن و بازار و صحرا، از نشانه های توجه سعدی به مردم و اجتماع است.

کلمات کلیدی:

غزل، سعدی، جمع گرایی، مضمون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1130404>

